Kanada: 25 lat temu zmarł kardynał, który zamieszkał z trędowatymi

pb / Montreal / KAI

Urodził się 26 kwietnia 1904 w małej wiosce Saint-Anicet koło miasta Valleyfield. Jego młodszy brat Jules został dyplomatą i w latach 1974-79 był generalnym gubernatorem Kanady. W młodości przyszły kardynał pracował jako robotnik na kolei i rzeźnik. Wstąpił też do nowicjatu jezuitów, jednak ostatecznie wybrał diecezjalne seminarium duchowne w Montrealu.

W 1929 r. przyjął święcenia kapłańskie, a wkrótce rozpoczął studia w Instytucie Katolickim w Paryżu, uwieńczone doktoratem z prawa kanonicznego. We Francji wstąpił do Towarzystwa Kapłańskiego św. Sulpicjusza (PSS). W 1933 r. został wysłany do Japonii, by założyć seminarium duchowne w Fukuoce. Z powodu szybkości, z jaką nauczył się japońskiego, nie tylko wykładał tam filozofię, ale także był duszpasterzem w parafii Omuta.

Po powrocie do Kanady w 1939 r. wykładał socjologię w seminarium w Montrealu i apologetykę w Instytucie Piusa XI. Wkrótce został wikariuszem generalnym diecezji Valleyfield i proboszczem katedry. Od 1947 r. był rektorem Papieskiego Kolegium Kanadyjskiego w Rzymie.

Reklama

W 1950 r. papież Pius XII mianował go arcybiskupem Montrealu, w 1953 r. Kardynałem, a w 1954 r. swoim legatem na zakończenie Roku Maryjnego w Lourdes. Zdobył olbrzymią popularność w Kanadzie, mimo że przeżywała ona okres zmian kulturowych, związanych utratą przez religię swego społecznego znaczenia. Wszystko zaczęło się od piętnastominutowej audycji „Różaniec w rodzinie”, nadawanej z prywatnej kaplicy abp. Legera codziennie przez miesiąc w Roku Świętym 1950 przez stację CKAC. Po zakończeniu obchodów Roku do nadawcy napłynęło 30 tys. listów z prośbą o kontynuowanie audycji. Były one emitowane do 1967 r. Metropolita Montrealu podejmował inicjatywy pomocy dla najuboższych, a zarazem budzące sumienia katolików, takie jak budowa szpitala dla osób chronicznie chorych.

Uczestniczył w Soborze Watykańskim II i w pierwszym zgromadzeniu Synodu Biskupów. Był jednym z najbardziej aktywnych ojców soborowych, począwszy od pracy w komisji przygotowawczej tego historycznego zgromadzenia. Zabierał głos w dyskusjach o liturgii, o źródłach objawienia, środkach społecznego przekazu, eklezjologii i wolności religijnej.

Choć nie należał do grona sygnatariuszy tzw. Paktu Katakumbowego z 1965 r., w którym grupa kardynałów i biskupów zobowiązywała się do życia w ubóstwie i tworzenia Kościoła ubogiego, to wcielił go w życie. W 1968 r. zrezygnował z

kierowania archidiecezją i wyjechał do Afryki, by pracować wśród trędowatych i niepełnosprawnych dzieci w Kamerunie. Mieszkał tam w zwykłej przyczepie samochodowej.

Jednak wiek i stan zdrowia zmusił go do powrotu do Kanady w 1974 r., gdzie pomagał w pracy duszpasterskiej w parafiach i stworzył dzieło charytatywne „Fame pereo”, pomagające zarówno mieszkańcom Afryki, jak i osobom starszym w Kanadzie. Ostatnie lata życia spędził wśród swych sulpicjańskich współbraci.

Zmarł w wieku 87 lat 13 listopada 1991 r. jako ostatni kardynał mianowany przez Piusa XII.

Tygodnik Katolicki „Niedziela” ©; Tel.: +48 (34) 365 19 17, fax: +48 (34) 366 48 93
Adres redakcji: ul. 3 Maja 12, 42-200 Częstochowa